

אך במיוחד לגלגה על מלך אחד, שעמד בראש השורה
ושסנטרו היה עקום במקצת. "הי" קראה וצחקה
"הסנטר של זה הוא כמו מקור של קיכלי" ומאז קראו לו
"זקן-הקיכלי":

המלך זקן-הקיכלי

למלך אחד הייתה בת, והיא יפה ביותר אך כל כך גאה
רעת-לב ששום מחזר לא מצא חן בעיניה. היא דחתה
אחד אחרי שני ועוד לגלגה עליהם.
פעם אחד ערך המלך מסיבה גדולה והזמין אליה כל
הצעירים, בגיל מתאים, שברחוק ובקרוב. הוא העמיד
את כולם בשורה אחת לפי הסדר והחשיבות שלהם.
תחילה המלכים, אחר כך נסיכים, רוזנים ואבירים ובסוף
סתם אצילים. אזי הובילו את בת המלך לפניהם אך היא
מצאה פגם בכל אחד מהם. אחד היה שמן מדי, "חבית
יין" קראה לו. שני היה ארוך מדי "ארוך אבל רופף".
שלישי קצר מדי "קצר ועבה, ובעל פרצוף מנופח". רביעי
חיזור מדי "ללא דם בגוף". חמישי אדום מדי, שישי לא
די ישר, וכך הלאה והלאה בכל אחד מצאה פגם כלשהו.

"למי שייך היער היפה הזה?"
"היער שייך למלך זקן-הקיכלי."
אילו בחרת אותו, הוא היה שייך
לך."
"וי, אני מסכנה, למה לא
בחרתי את המלך זקן-הקיכלי!"

המלך הזקן, שראה כי בתו לא רוצה לבחור אף אחד מאלה שנאספו ורק לועגת להם, כעס מאוד ונשבע שהוא ימסור אותה לראשון שיבוא לדלת הארמון, גם אם הוא רק קבצן עלוב.

כעבור ימים אחדים אחרי כן הגיע נגן נודד שהתחיל לשיר תחת חלון הארמון, כדי להרוויח קצת כסף. המלך, ששמע אותו, אמר "תביאו אותה אלי!" ואז בא האיש בבגדיו המרופטים ומלוכלכים, שר למלך ולבתו ואחר כך ביקש נדבה קטנה. אבל המלך אמר "שירתך מצאה חן בעיני ולכן אתן לך את בתי לאישה."

בת המלך נבהלה מאוד אך המלך אמר "נשבעתי שאתן אותך לקבצן הראשון שיבוא הנה, ואעמוד בשבועתי." לא עזרו תירוצים ובקשות, הובא מיד הכומר וחיתן אותה עם הנגן הנודד.

אחרי הטקס אמר המלך "אין זה מקובל שאשת הקבצן תישאר בארמון. לכי עכשיו עם בעלך."

הקבצן לקח את הנערה ביד והוביל אותה החוצה. הם הלכו ברגל וכשהגיעו ליער שאלה בת המלך

"למי שייך היער היפה הזה?"

"היער שייך למלך זקן-הקיכלי. אילו בחרת אותו, הוא היה שייך לך."

"וי, אני מסכנה, למה לא בחרתי את המלך זקן-הקיכלי!"
הם המשיכו ללכת והגיעו לשדות תבואה רחבי ידיים וגם
אז שאלה בת המלך

"למי שייכים השדות האלה?"

"האחו שייך למלך זקן-הקיכלי. אילו בחרת אותו, הוא
היה שייך לך."

"וי, אני מסכנה, למה לא בחרתי את המלך זקן-הקיכלי!"
בהמשך הדרך הגיעו לעיר גדולה ויפה ושוב שאלה בת
המלך

"למי שייכת העיר הזו, כל כך גדולה ויפה?"

"העיר שייכת למלך זקן-הקיכלי. אילו בחרת אותו, הוא
היה שייך לך."

"וי, אני מסכנה, למה לא בחרתי את המלך זקן-הקיכלי!"
"זה לא מוצא חן בעיני שאת כל הזמן מתגעגעת לאיש
אחר. האם אני לא די טוב בשבילך?"

בסוף הם הגיעו לבית קטן והיא שאלה שוב "הבית הקטן
כל כך. מי יוכל לגור בו?"

והזמר הנווד ענה "זהו הבית שלי, וכאן נגור ביחד."
היא נאלצה להתכופף כדי לעבור את הדלת ובפנים
שאלה "ואיפה המשרתים?"

"על איזה משרתים תדברי" ענה הקבצן "את צריכה

לעשות את כל שצריך. תבעירי מיד אש, חממי מים
בסיר ובשלי לי ארוחה. אני עייף ורעב."

בת המלך לא ידעה איך להבעיר אש ואיך לבשל
והקבצן, בעלה, היה צריך לעזור כדי שהכל יסתדר.

אחרי שאכלו את ארוחתם הצנועה נשכבו לישון, אבל
כבר מיד למחרת הוא העיר אותה מוקדם בבוקר, כדי
שתטפל בבית שלהם.

כך עברו ימים אחדים והם חיו מההספקה שהייתה
בבית. אך יום אחד אמר בעלה "אישה, כך לא נוכל
להמשיך. אנחנו אוכלים את הכל שיש לנו ולא מרוויחים
כלום. תתחילי לקלוע סלים למכירה." הוא יצא ליער
וחרך ענפי ערבה.

היא התחילה לקלוע סלים. אבל הידיים העדינות שלה
נפצעו בעבודה זו.

"אני רואה שזה לא הולך כך" אמר בעלה "אולי תתחילי
לטוות, אולי תדעי זאת טוב יותר."

היא התיישבה לגלג הטוויה אבל החוט הדק חתך
באצבעותיה הרכות, עד שהדם ניתז מהפצעים.
"את רואה" אמר בעלה "לשום מלאכה את לא מתאימה.
אין לי כל תועלת ממך. אולי תצליחי טוב יותר במסחר.
תשבי בשוק ותמכרי סירים וקנקני חרס."

"אך" חשבה "אם יראו אותי כך בשוק אנשים ממלכת
אבא שלי, בוודאי ילעגו לי."
אבל לא הייתה לה ברירה, ונאלצה לעבוד כדי שלא
ימותו מרעב.

בהתחלה הדברים בשוק הסתדרו יפה, כי אנשים קנו
ברצון כלים מהמוכרת היפה. היו שנתנו לה רק כסף,
ואפילו לא לקחו את הכלים. כך הם חיו מהרווח שלה,
ובעלה הוסיף לה עוד ועוד כלים למכירה. היא ישבה
בפינת השוק והעמידה את הכלים סביבה. אך יום אחד
עבר רוכב שיכור ועלה על הכלים, כך שהכל נשבר
לחתיכות. היא התחילה לבכות ומרוב פחד לא ידעה מה
לעשות. "מה יקרה עכשיו" חשבה "מה יגיד בעלי!" היא
רצה אליו וסיפרה לו על האסון.

"מי מתיישב בפינת השוק עם כלי חרס!" אמר בעלה
"תפסיקי לבכות. אני רואה שאת לא מתאימה לשום
עבודה רצינית. אבל היום הייתי בטירתו של המלך שלנו
ושאלתי האם הם צריכים אולי עזרה. ושם אמרו לי
שצריכים באמת משרתת ועוזרת במטבח. לכי לשם.
תקבלי גם אוכל חינם."
וכך הפכה בת המלך לעוזרת במטבח, ונאלצה לבצע

היא התחילה לקלוע סלים. אבל
הידיים העדינות שלה נפצעו
בעבודה זו.
"אני רואה שזה לא הולך כך"
אמר בעלה "אולי תתחילי
לטוות, אולי תדעי זאת טוב
יותר."

עבר רוכב שיכור ועלה על הכלים, כך שהכל נשבר לחתיכות. היא התחילה לבכות ומרוב פחד לא ידעה מה לעשות. "מה יקרה עכשיו" חשבה "מה יגיד בעלי!" היא רצה אליו וסיפרה לו על האסון.

את העבודות הקשות ביותר שם. היא החזיקה בשני כיסים שלה סירים קטנים ובהם הביאה הביתה את שאריות האוכל, ומזה הם התקיימו. בימים האלה התקיימה חתונתו של הבן הבכור של המלך, והאישה האומללה הלכה לראות את הטקס. כאשר ראתה את התאורה המפוארת וקישוטי האולם נצבט לבה מרוב צער והיא התחרטה על גאוותה ורוע-לבה. כאשר התחילו להביא לאולם את המאכלים הטובים, שהפיצו ריח נהדר, המשרתים זרקו לה מדי פעם פרורים שאותם הכניסה לכיסים שלה, כדי הביא הביתה.

ואז נכנס לאולם בן המלך, לבוש קטיפה ומשי, עם שרשראות זהב על חזהו. אך כשראה את האישה היפה שעמדה בפניה, תפס את ידה וניסה למשוך אותה לריקוד. אך היא נרתעה ונבהלה, כי ראתה שזהו המלך זקן-הקיכלי, שחיזר אחריה אך היא רק לעגה לו. הוא משך אותה פנימה לאולם אך אז נקרע הסרט שהחזיק את הסירים הקטנים עם האוכל, שעליה, ואלה נפלו, נשברו והאוכל נשפך ארצה. כשהקהל ראה זאת התחילו כולם לצחוק וללגלג, והיא מרוב בושה התחילה לברוח לכוון הדלת. אך שם עצר אותה גבר והחזיר

אותה לאולם, והיא ראתה כי זה שוב המלך זקן-הקיכלי.
הוא דיבר אליה רכות "אל תפחדי, אני הוא הנגן הנוודד,
שחי אתך בבית הקטן והעלוב זה אני. ואני גם החייל
הרוכב השיכור ששבר את כל הסירים שמכרת בשוק.
כל זה עשיתי כדי לכופף את הגאווה שלך ולהעניש
אותך על הלעג שלך."

והיא ענתה "נהגתי בצורה נבזית כלפיק, ולא מגיע לי
להיות לך לאישה", אך הוא הרגיע אותה באומרו "הימים
הקשים עברו כבר ועכשיו נוכל לחגוג את מסיבת
הכלולות שלנו."

אזי באו נשות החצר והלבישו אותה בבגדים נהדרים
וגם אבא שלה, המלך, הגיע וכל אנשי החצר שלו. כולם
איחלו מזל לה ולמלך זקן-הקיכלי, והתחיל חג גדול
ושמחה.

חבל רק שלא היינו שם גם אנחנו.